

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/60/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118010771
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ján Bednár
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6118010771.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jána Bednára a sudcov JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD. a JUDr. Martina Ľuptáka, LL.M., v trestnej veci obžalovaných V. H. a Q. K., stíhaných pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. f) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.08.1999, formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.08.1999 a iné, na verejnom zasadnutí dňa 22. júna 2021, o odvolaniach obžalovaných V. H., Q. K. a prokurátora Generálnej prokuratúry proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 1Tk/4/2018, zo dňa 07.11.2019, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. a), c), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e sa rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1Tk/4/2018 zo dňa 07.11.2019 vo výroku o vine a treste týkajúceho sa obžalovaného Q. K..

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. v e c v r a c i a okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného V. H., nar. XX.XX.XXXX z a m i e t a, ako podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1Tk/4/2018 zo dňa 07.11.2019 bol obžalovaný V. H. uznaný vinným

v bode 1) napadnutého rozsudku z trestného činu brania rukojemníka podľa § 234a ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.08.1999 a

v bode 2) napadnutého rozsudku z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. f) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.08.1999, formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.08.1999,

obžalovaný Q. K. bol uznaný vinným

v bode 2) napadnutého rozsudku z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. f) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.08.1999 v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.08.1999, formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.08.1999,

na tom skutkovom základe, že

1) obvinený V. H. ako najvyšší člen organizovanej skupiny označovanej názvom „H.“, na základe objednávky a sľúbenej odmeny občanov Poľskej republiky vystupujúcich pod menami Q. A. a P. A. prednesenej v letných mesiacoch roku 1997 v hoteli LUX v Banskej Bystrici smerujúcej k zmocneniu sa a odovzdaniu poľského občana X. B., nar. XX. XX. XXXX A. A., W. republika, ďalším nezisteným osobám poľskej národnosti za účelom vymáhania finančných prostriedkov vo výške 8 miliárd starých zlotých za jeho prepustenie, v presne nezistený deň po 27. 08. 1997 vydal pokyn jemu podriadeným osobám W. M., Q. S., V. W., B. B. a V. B. k jeho zmocneniu sa, pričom bol tento v ranných hodinách na odstavnej ploche v blízkosti cestného odpočívadla HALIER, okr. Lučenec prevzatý od nezistených osôb, odtiaľ prevezený do Penziónu Shark v obci Bystrá, následne premiestnený do rekreačnej chaty č. XXX nachádzajúcej sa v chatovej oblasti K., v ktorých priestoroch bol poľskými osobami nútený k zabezpečeniu peňažných prostriedkov za účelom jeho prepustenia; medzitým na podklade návrhu poškodeného X. B. predneseného obvinenému Q. K. smerujúcemu k jeho prepusteniu za sumu 500 000,- nemeckých mariek bolo na základe dohody obvinených Q. K. a V. H., ako aj na základe problému s nevyplatením sľúbenej odmeny zo strany objednávateľov za jeho zmocnenie sa pristúpené k tomuto návrhu, kde na účel zabezpečenia ponúknutých peňažných prostriedkov bol poškodenému X. B. poskytnutý mobilný telefón účastníckeho čísla 0901 XXX XXX evidovaný na osobu Q. K., z ktorého boli dňa 04. 09. 1997 a 13. 09. 1997 viacnásobne zrealizované telefónne hovory na poľské účastnícke čísla, pričom následne boli v lokalite zadržovania poškodeného spozorované aktivity príslušníkov polície, načo bol tento premiestnený na chatu Q. T., nachádzajúcu sa v katastri obce Polomka, v doline zvanej „W. - A.“, kde bol zadržávaný do jeho usmrtenia,

2) Obvinený Q. K. spoločne s obvineným V. H. a ďalšou osobou sa v presne nezistený deň medzi 11. 09. 1997 a 21. 09. 1997 na parkovisku pred Hotelom Gerlach v Poprade po zistení, že na prípade únosu poškodeného X. B. pracujú poľské aj slovenské policajné orgány, dohodli na usmrtení poškodeného X. B. a likvidácii jeho tela ako aj osobných vecí, pričom svedkom tejto udalosti bola za poľských občanov, ktorí si únos poškodeného objednali, nezistená osoba menom „Q.“. Následne obvinený Q. K. spoločným konaním s obvineným V. H., v presne nezistený deň medzi 11. 09. 1997 a 21. 09. 1997 vo večerných hodinách za chatou Q. T., nachádzajúcou sa v katastri obce Polomka, v doline zvanej „W. - A.“, v úmysle zakryť iný trestný čin spočívajúci v braní rukojemníka, usmrtili ako rukojemníka zadržávaného X. B., nar. XX. XX. XXXX v A. A., W. republika, ktorý bol v tom čase na území Slovenskej republiky hľadaný políciou a to tak, že poškodený bol presne nezistenými osobami vyvedený z vnútorných priestorov chaty s rukami zviazanými dozadu za chatu k vykopanej jame, kde bol zvalený hore tvárou na zem, načo sa nad poškodeného rozkročil obvinený V. H. s otázkou, či dá peniaze za svoje prepustenie, kde poškodený X. B. opakovane sľúbil, že peniaze dá, pričom aj napriek tomuto príslubu obvinený V. H. zasunul hlaveň pištole kalibru 9 mm do úst poškodeného X. B. a so slovami „stretneme sa v pekle“ jedenkrát vystrelil do ústnej dutiny, čím mu spôsobil priestrel hlavy a mozgového tkaniva, čím došlo k jeho usmrteniu; následne nato, ako poškodený chrčal, podal tú istú pištoľ na mieste prítomnému obvinenému Q. K., ktorý vzápätí jedenkrát vystrelil na oblasť hrudníka poškodeného, čím došlo k vytvoreniu vstrely v strede hrudnej kosti medzi 1. a 2. rebrom s následným priestrelom srdca; pričom obvinený V. H. sa skutku dopustil opätovne potom, čo:

- dňa 22. 09. 1994 usmrtil poškodeného Q. H.,
- v nočných hodinách z 02. 12. 1994 na 03. 12. 1994 spoločným konaním s V. R. usmrtili poškodeného Q. M.,
- dňa 05. 02. 1997 spoločným konaním s J. V., V. E. a K. B. usmrtili poškodeného W. R.,
- dňa 15. 03. 1997 spoločným konaním s V. E. usmrtili poškodených V. B. a Z. W.,
- dňa 25. 03. 1997 spoločným konaním s J. V., K. B. a V. E. usmrtili poškodeného X. B.,

pričom z uvedených skutkov bol obvinený V. H. uznaný za vinného rozsudkom Okresného súdu Prešov, zo dňa 10. 11. 2009, sp. zn. 3T 23/08, v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove, zo dňa 22. 09. 2010, sp. zn. 6To 6/10.

Za to okresný súd vo vzťahu k obžalovanému V. H. podľa § 37 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.08.1999 upustil od uloženia súhrnného trestu, pretože mal za to, že výnimočný trest odňatia slobody na doživotie, ktorý bol obžalovanému uložený rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 3T/23/2008 zo dňa 10.11.2009 v spojení s uznesením Krajského súdu Prešov sp. zn. 6To/6/2010 zo dňa 22.09.2010, na výkon ktorého bol zaradený do III. nápravno-výchovnej skupiny, je dostatočný.

Obžalovaného Q. K. podľa § 219 ods. 2, §40 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.08.1999 odsúdil na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.08.1999 obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do II. nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. v znení účinnom k 01.08.2019 súd obžalovanému uložil ochranný dohľad v trvaní 1 roku.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie obžalovaný V. H., obžalovaný Q. K. po vyhlásení napadnutého rozsudku a generálny prokurátor podal odvolanie v zákonnej lehote.

Z písomných dôvodov odvolania obžalovaného V. H. v podstate vyplynulo, že toto smeroval proti konaniu, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku. V tejto súvislosti poukázal na možný konflikt záujmov obhajcu Q. K. - Q. C. M., ktorý v minulosti v trestnej veci únosu a vraždy poškodeného X. B. zastupoval V. H..

Q. C. M. v konaní, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica dňa 07.11.2019 viackrát porušil povinnosti vyplývajúce mu zo zákona o advokácii, kde v prospech svojho klienta Q. K. využíval a v neprospech V. H. zneužíval informácie, ktoré mu tento poskytol v čase, keď ešte nespolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní a tento, ako aj iné skutky popieral v konaniach, v ktorých ho práve Q. C. M. zastupoval.

Dôkazom takéhoto konania je aj podanie adresované Okresnému súdu Banská Bystrica v tejto trestnej veci zo dňa 14.06.2019 - „Oznámenie s návrhmi na vykonanie dôkazov“, kde v bodoch 1), 4) a 5) žiadal Q. C. M. konajúci súd s oboznámením dôkazov v prospech svojho klienta Q. K., pričom k týmto dôkazom sa mohol dopracovať a získať ich výlučne v súvislosti s obhajobou V. H. z minulosti, čo možno považovať za závažný konflikt záujmov.

Pokiaľ ide o údajný „moták“ predložený obžalovaným Q. K. na hlavnom pojednávaní dňa 07.11.2019, k tomuto obžalovaný H. dal do pozornosti, že obsahovo presne tým istým údajným „motákom“ sa Q. K. oháňal aj pred vyšetrovateľmi, pred ktorými neuspel, a ktorí ho v minulosti obvinili aj z ďalších skutkov vrážd, ktoré spolu spáchali. V tejto súvislosti k odvolaniu pripojil prílohu č. 2 - kópia podania, ktoré Q. K. adresoval dňa 23.09.2015 na NAKA vyšetrovateľovi. Aj z tohto podania jednoznačne potom vyplýva, že sa snaží vyšetrovateľov zavádzať a klamať im práve Q. K., pretože aj z výpovede svedka a ich bývalého blízkeho spolupracovníka V. K. v tejto trestnej veci vyplynulo, že práve on kúpil Q. K. aj rodinný dom v A. na W., a teda otázku, kto je komu dlžný nejaké peniaze, by bolo objektívnejšie a férovejšie si zodpovedať priamo do očí za prítomnosti svedkov, ktorí ešte nestratili pamäť, ako sa o to snaží Q. K..

Vo vzťahu k vyšetreniu na detektore Iží, ktorého výsledky obžalovaný Q. K. predložil okresnému súdu v závere dokazovania, a z ktorého malo vyplývať, že on nikdy nebol jeho pravou rukou a riadiacim členom ich organizovanej skupiny tzv. H. a nemal nič spoločné ani s vraždou poškodeného X. B., obžalovaný V. H. dáva do pozornosti súdu právoplatné rozhodnutie odvolacieho Krajského súdu v Banskej Bystrici v trestnej veci vraždy poškodeného I. Y. sp. zn. 2To/54/2015 zo dňa 26.11.2015, str. 7, kde senát krajského súdu v odôvodnení uvádza: „Záverom odvolací súd chce v celej veci podotknúť, že bolo aj je všeobecne známe, že obžalovaný H., K. a K. boli riadiace osoby mafiánskej skupiny H.. Preto možno predpokladať, že všetky akcie spolu konzultovali, organizovali aj uskutočňovali a dávali pokyny nižším členom skupiny“. K samotnému vyšetreniu na detektore Iži poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu II. ÚS 694/2014 predsedu senátu Q. V.: „Žiaden prístroj nemôže namerať lož či pravdu a ani polygraf to nedokáže, preto vyšetrenie na tomto prístroji nie je súčasťou dôkazov“.

Odvolanie proti tomuto rozsudku okresného súdu po jedno vyhlásení podal aj obžalovaný Q. K., ktoré prostredníctvom svojho obhajcu aj písomne odôvodnil. Z dôvodov odvolania v podstate vyplynulo, že toto je rozdelené do 14 častí, celkovo obsiahnuté na 17 stranách textu.

Z časti I. vyplynulo, že odvolanie je smerované proti výrokom o vine, treste ako aj proti konaniu, ktoré mu predchádzalo.

V časti II. obhajoba poukázala na odôvodnenie prvostupňového rozsudku vo vzťahu k usvedčujúcej výpovedi obžalovaného V. H., na výpovede svedkov V. K., Q. M. a M. H. vo vzťahu len k spochybneniu vierohodnosti svedka B. B. poukazom na to, že svedok H. vedel informácie ohľadne usmrtenia poškodeného B. len od nebohého K. K.. Obsah výpovede svedka H. súd prvého stupňa v iných súvislostiach neuvádzal. V závere tejto časti obhajoba poukázala na hodnotenie výpovede obžalovaného V. H. súdom a v tejto súvislosti obhajoba poukázala na to, že konajúci súd oprel svoj výrok o uznaní viny obžalovaného K. o výpovede obžalovaného V. H. - priamy dôkaz, výpoveď svedka M. H. - nepriamy dôkaz a výpoveď svedka V. K. - nepriamy dôkaz.

V časti III. obhajoba konštatovala, že samotné skutkové zistenia súdu prvého stupňa ohľadne konania obžalovaného Q. K. sú nejasné, neúplné a zároveň také, že vzbudzujú oprávnené pochybnosti o svojej správnosti. Závery súdu prvého stupňa vo vzťahu k priebehu skutku v časti týkajúcej sa účasti obžalovaného Q. K. na ňom sú nelogické a nemajú ani oporu vo vykonanom dokazovaní.

V napadnutom rozsudku absentuje presvedčivé odôvodnenie, ktoré by jasne a zrozumiteľne dávalo odpovede na všetky skutkovo relevantné otázky. Prvostupňový súd v rozpore s ust. § 168 ods. 1, druhá veta Tr. por. vôbec neuviedol, ako sa vysporiadal s obhajobou obžalovaného v priebehu hlavného pojednávania, pričom v napadnutom rozsudku neuviedol, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov, a to dvom uzneseniam Generálnej prokuratúry SR, sp. zn. XIV Gv 22/2014 zo dňa 18.04.2016 (č. I. 1811-1823) zv. č. 15 a uzneseniu sp. zn. XIV Gv 21/2014 zo dňa 20.04.2016 (č. I. 1858-1861) zv. č. 15, z ktorých vyplynulo, že obžalovaný H. klamal v iných trestných veciach a samotná Generálna prokuratúra SR konštatovala jeho nevierohodnosť.

V časti IV. odvolania obhajoba poukázala na rozsudok okresného súdu, podľa ktorého mal súd preukázaný okruh žijúcich ľudí, ktorí boli na mieste usmrtenia poškodeného B., a z ktorých výpovedí dospel k záveru, že sa aj obžalovaný K. predmetného skutku dopustil. Išlo o obžalovaného V. H., svedka B., svedka S. a svedka M., pričom k výpovedi svedka S. sa bližšie nevyjadril, keďže prvostupňový súd na jeho výpoveď neprihliadol.

V časti V. odvolania sa obhajoba venovala hodnoteniu vierohodnosti výpovedi obžalovaného V. H. z pohľadu znaleckého skúmania a konštatovania, že okresný súd nevykonal žiadne relevantné hodnotenie vierohodnosti výpovede obžalovaného V. H.. Navyše okresný súd sa nevysporiadal ani s námietkami obžalovaného Q. K. týkajúcimi sa tvrdenia obžalovaného H. pred povolením obnovy konania, ktorý v tom čase popieral, že by sa obžalovaný K. nejakým spôsobom podieľal na spáchaní skutku, ktorý je predmetom obžaloby. Súd túto skutočnosť obišiel strohým konštatovaním, že obžalovaný H. sa priznal a dal vyhlásenie o svojej vine. Toto vyhlásenie však nemôže pôsobiť voči osobe obžalovaného K..

V tomto smere obhajoba poukazovala na judikatúru Najvyššieho súdu SR, z ktorej vyplynulo, že v prípade osamotenej výpovede spoluobžalovaného, a to bez ďalších podporných priamych a najmä objektívnych dôkazov je táto výpoveď nepostačujúca. V tomto ohľade sa súd nezaoberal ani princípom prezumpcie nevinu a z neho vyplývajúceho pravidla „in dubio pro reo“.

V časti VI. a VII. odvolania sa obhajoba venovala opäť vierohodnosti výpovede V. H., ako aj jeho spontánnej reakcii na hlavnom pojednávaní dňa 17.09.2019, kde obžalovaný H. mal povedať, že „K. tam bol“ a pri tom množstve skutkov potom aj povedal vyšetrovateľovi, že si nemusí byť istý, či pri tom skutku bol aj K.. Podľa obhajoby obžalovaného K. má H. problém sa vlastne orientovať v okruhu ľudí, ktorí boli, resp. neboli prítomní pri páchaní závažnej trestnej činnosti.

V časti VIII. obhajoba poukázala na to, že prvostupňový súd v rámci hodnotenia dôkaznej situácie sa zmieňuje len na str. 28 rozsudku ku svedkovi M., ktorý v časti svojej výpovede vypovedal o tom, kto bol na mieste činu, pričom nevedel uviesť, či tam bol aj obžalovaný K.. Preto svedok M. podľa obhajoby K. bol jediným nezaťaženým svedkom, v tomto smere nebolo preukázané, že by niekedy klamal. Jeho výpoveď mal súd hodnotiť v prospech obžalovaného K..

V časti IX. odvolania obhajoba poukazuje na hodnotenie výpovede svedka B. okresným súdom, ktorý považoval túto výpoveď za nevierohodnú z troch dôvodov, a to pre nezrovnalosti vo výpovedi svedka B. ohľadne polohy tela poškodeného B. v čase, keď mu H. strelil do ústnej dutiny, že boli zistené bližšie vzťahy medzi obžalovaným K. a svedkom B., a že z výpovede svedka H. vyplynulo, že tento vedel o

priebehu skutku usmrtenia poškodeného B. od K. K., že ako druhý v poradí mal strieľať obžalovaný K.. Svedok H. bol v U. na cele so svedkom B., ktorý sa mu mal zdôverovať, že druhým strelcom mal byť obžalovaný K.. Z rozsudku súdu prvého stupňa však nie je zrejmé, prečo súd dôveroval svedkovi H., pričom obhajoba poukázala vo vzťahu k tomuto svedkovi, že nemal najmenší problém klamať priamo na súde, a to po príslušných poučeníach.

V časti X. odvolania obhajoba opakovaním konštatovala, že svedok B. jasne uviedol, že bol prítomný pri skutku a jednoznačne popísal priebeh zavraždenia poškodeného B., ktorý korešpondoval aj so závermi znalcov. B. podrobne vymenoval osoby, ktoré boli prítomné pri chate, kde bol poškodený B. zavraždený. Vo vzťahu k obžalovanému K. jednoznačne uviedol, že tam nebol, že ho nevidel.

V časti XI. odvolania obhajoba konštatovala nelogické a v rozpore s vykonaným dokazovaním záverečné hodnotenie súdu (str. 31 rozsudku), že účasť obžalovaného Q. K. na skutku bola preukázaná aj výpoveďou V. K..

Svedok na hlavnom pojednávaní dňa 21.03.2019 vypovedal, že od H. sa dozvedel, že obžalovaný K. mal vybavovať nejakú chatu, a to buď v K. alebo v W., pričom súd opomenul časť výpovede, kde obžalovaný H. mu mal povedať, že poškodeného B. dal vyviešť k hrobu a povedal „aby B. otvoril ústa, vložil mu do nej zbraň a vystrelil“. H. mu v tomto smere nepovedal, že by strieľal opakovaním, alebo, že by strieľal niekto iný. Súd v tejto súvislosti nevysvetlil, ako sa s týmito odpoveďami svedka K. vysporiadal. Aj v tejto časti je možné konštatovať, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, nelogický a najmä arbitrárny a v rozpore s ust. § 2 ods. XX Tr. por.

V časti XII. odvolania obhajoba poukázala na judikatúru ESLP, ale aj na relevantné ustanovenia Trestného poriadku, podľa ktorých „v záujme vylúčenia potencionálneho nebezpečenstva účelových, nepravdivých výpovedí je povinnosťou súdu vykonať dôslednú previerku hodnovernosti a kvality podaných svedectiev“. Podľa obhajoby je kvalita dôkazov z viacerých hľadísk spochybnená, poukázala pritom na osobu obžalovaného V. H. a na hodnotenie výpovedí svedka K. a H., ako aj na pravidlá hodnotenia dôkazov.

Z časti XIII. odvolania vyplynulo, že prvostupňový súd mal povinnosť vykonať dôslednú previerku výpovede obžalovaného H. v kontexte iných dôkazov, čo však nevykonal, čím došlo podľa obhajoby k porušeniu garancií spravodlivého procesu. Len poukázanie na výsledky znaleckých posudkov k jeho osobe je nepostačujúce, pretože o pravdivosti výpovede, je otázka právna a tú môže zodpovedať jedine súd a nie znalec.

Obhajoba ďalej opätovne namietala ustálenie skutkového stavu vo vzťahu k obžalovanému K., a to, že súd prvého stupňa nereagoval na obhajobné námietky, s ktorými sa bol povinný vysporiadať, a že právne závery prvostupňového súdu sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami.

V závere odvolania obhajoba označila obžalovaného H. ako „kajúcnika“, ktorého cieľom je žiadosť o podmienkové prepustenie na slobodu a jeho snahou je dať sa do polohy, ktorá spolupracuje na objasňovaní všetkých trestných vecí, na ktorých sa mal zúčastniť. Ďalej obhajoba len opakovala už uvedenú argumentáciu o neexistencii žiadneho dôkazu, ktorý by nad všetku pochybnosť preukázal, že sa obžalovaný K. dopustil predmetného skutku.

Preto obhajoba navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a obžalovaného Q. K. podľa § 285 písm. c) Tr. por. oslobodiť spod predmetnej obžaloby, alternatívne navrhla, aby po zrušení napadnutého rozsudku bola vec vrátená prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie aj prokurátor Generálnej prokuratúry SR, a to proti výrokom o vine a treste u obžalovaného Q. K.. Z písomných dôvodov odvolania v podstate vyplynulo, že prokurátor sa stotožnil s prvostupňovým rozsudkom, pokiaľ ide o obžalovaného V. H., nemal výhrady k právnej kvalifikácii jeho konania ani k výroku o upustení od uloženia súhrnného trestu. Za nesprávny však pokladal výrok o právnej kvalifikácii konania obžalovaného Q. K., a tým aj výrok o uložení treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu. V tomto smere sa s úvahami prvostupňového súdu ohľadne právnej kvalifikácie konania obžalovaného Q. K. nestotožnil, keďže zo skutkovej vety bodu 2) napadnutého rozsudku jednoznačne vyplynulo, že k rozhodnutiu o usmrtení poškodeného X. B.

došlo na parkovisku pred S. X., v presne nezistený deň medzi 11.09.1997 a 21.09.1997, a to za účasti obžalovaných V. H., Q. K. a dnes už nebohého W. M., ktorý však vzhľadom na jeho postavenie v skupine „H.“ nemal do rozhodovania čo hovoriť. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku ďalej vyplynulo, že podnet na rozhodnutie o usmrtení poškodeného dal obžalovaný Q. K., a to z dôvodu, že o únose poškodeného už vedeli poľské aj slovenské policajné orgány, a to z dôvodu, že na telefonovanie jeho rodine mu obžalovaný Q. K. poskytol svoj mobilný telefón. Z uvedeného je zrejmé, že rozhodnutie o usmrtení poškodeného X. B. prijali dvaja vedúci predstavitelia skupiny „H.“, a to V. H. a Q. K. a ešte toho istého dňa bol skutok aj zrealizovaný. Prokurátor nespochybnil záver znaleckého dokazovania, že obžalovaný Q. K. pri následnom výstrele do oblasti hrudníka strieľal už do mŕtveho poškodeného. Z vyššie uvedených skutočností však vyplynulo, že skutok vraždy poškodeného X. B. sa začal už toho presne nezisteného dňa na parkovisku pred S. X., a to rozhodnutím o usmrtení poškodeného obžalovanými V. H. a Q. K., pokračoval dopravením sa na chatu v oblasti W. a nakoniec bol dokonaný usmrtením poškodeného. Za takto zisteného skutkového stavu je celkom bez významu skutočnosť, či obžalovaný Q. K. strieľal do poškodeného ako druhý, či strieľal už do mŕtvej osoby, ba dokonca či vôbec strieľal. Podieľal sa aktívne na zadržaní osoby poškodeného X. B., inicioval rozhodnutie o usmrtení poškodeného, podieľal sa na tomto rozhodnutí a na organizovaní následného konania, ktoré viedlo k usmrteniu poškodeného. Na konanie mal obžalovaný Q. K. aj zrozumiteľné dôvody. Obžalovaný bol zadržávaný za aktívnej účasti obžalovaného Q. K. a telefonoval do Poľskej republiky príbuzným viackrát z jeho mobilného telefónu, čo nakoniec viedlo k tomu, že skutok bol prezradený a bolo potrebné zahľadiť stopy.

V tejto súvislosti prokurátor poukázal na závery prvostupňového súdu ohľadne vyhodnotenia výpovede svedka P. S. po povolení obnovy konania v prípravnom konaní aj pred súdom za nedôveryhodné. V tomto poznamenal, že je zrejmá rozpornosť osoby svedka P. S., ktorý v tejto trestnej veci v rôznych štádiách vypovedal odlišne. Prvostupňový súd totiž konštatoval v kontexte s inými vykonanými dôkazmi dôveryhodnosť výpovede obžalovaného V. H. o účasti Q. K. na skutku. Svedok P. S. na hlavnom pojednávaní rozumným spôsobom vysvetlil, prečo v rôznych štádiách trestného konania v tejto veci vypovedal odlišne a toto jeho vysvetlenie potvrdil aj obžalovaný V. H.. Svedok P. S. od roku 2012 vypovedal v tejto trestnej veci rovnako a jeho výpovede sú v súlade s výpoveďami obžalovaného V. H. (ktorý sa priznáva až od roku 2016). Ak teda súd vyhodnotil výpovede obžalovaného V. H. ako dôveryhodné, nie je dôvod, aby sa za dôveryhodné nepovažovali aj výpovede svedka P. S., ktoré s nimi korešpondujú. Vzhľadom na skutočnosť, že závery prvostupňového súdu v tomto smere neovplyvnili jeho rozhodnutie o zistenom skutkovom stave, prokurátor sa ďalej týmito skutočnosťami už nezaoberal.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu, prokurátor je toho názoru, že konanie obžalovaného Q. K. bolo potrebné právne kvalifikovať ako trestný čin vraždy (dokonaný) podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. f) spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.08.1999. Záver o právnej kvalifikácii konania obžalovaného Q. K. má potom podľa prokurátora dopad aj na výrok o uloženom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu. Prvostupňový súd pri rozhodovaní o treste vychádzal zo skutočností, že vzhľadom na dĺžku času, ktorý uplynul od spáchania skutku, bez zavinenia obžalovaného Q. K., jeho riadny život v období od spáchania trestnej činnosti, priaznivú resocializačnú prognózu a skutočnosť, že jeho konanie bolo právne kvalifikované ako pokus podľa § 8 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.08.1999 by bolo uloženie trestu v rámci výmery 12 až 15 rokov odňatia slobody neprímerane prísne a že účel trestu možno dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania.

Vzhľadom na to, že právna kvalifikácia konania obžalovaného Q. K. ako pokus trestného činu podľa § 8 ods. 1 Zák. č. 140/1961 Zb. nie je podľa jeho záverov možná, neprichádza do úvahy ani aplikácia ust. § 40 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.08.1999. Obžalovaný Q. K. sa dopustil jedného z najzávažnejších trestných činov, trestného činu vraždy, a to kvalifikovaným spôsobom, s úmyslom zakryť iný trestný čin. V ponímaní súčasne platného Trestného zákona by išlo o konanie s vopred uváženou pohnútkou, teda o úkladnú vraždu s podstatne vyššou trestnou sadzbou. Pri takejto závažnej trestnej činnosti nemožno dlhú dobu od spáchania trestnej činnosti po odsúdenie, aj keď bez zavinenia obžalovaného, považovať za mimoriadne okolnosti prípadu, resp. pomery páchatel'a v zmysle ust. § 40 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.08.1999. Prognóza resocializácie páchatel'a je v prvom rade závislá od jeho postoja k spáchanej trestnej činnosti. Je evidentné, že obžalovaný Q. K. sám spáchanie skutku nepriznal, nemôže ho ľutovať, a teda záver o treste pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby, ktorý má splniť účel z hľadiska špeciálnej aj generálnej prevencie je nesprávny a neprímerane optimistický. Aplikácia uvedeného ustanovenia Trestného zákona s poukazom na mimoriadne okolnosti prípadu a pomery páchatel'a neprichádza do úvahy.

V tejto súvislosti boli všetky okolnosti aplikované prvostupňovým súdom pri rozhodovaní o treste zohľadnené v návrhu prokurátora, keď navrhol obžalovanému uložiť trest odňatia slobody v dolnej polovici zákonom stanovenej trestnej sadzby, teda v rámci výmery 12 až 15 rokov odňatia slobody. Rovnako ako prvostupňový súd je prokurátor toho názoru, že podmienky na uloženie výnimočného trestu splnené neboli a právne úvahy súdu v tomto smere boli vyčerpávajúce.

Z uvedeného dôvodu navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a sám rozhodol na základe skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom v bode 2) o uznaní viny obžalovaného Q. K. z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. f) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.08.1999, spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1960 Zb. v znení účinnom do 31.08.1999 a podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. mu uložil trest odňatia slobody v dolnej polovici zákonom stanovenej trestnej sadzby. Na výkon uloženého trestu potom obžalovaného zaradiť do III. nápravnovychovnej skupiny a uložiť mu takisto ochranný dohľad vo výmere 1 roku. V tejto súvislosti potom prokurátor navrhol doplniť dokazovanie odvolacím súdom prečítaním listov, ktoré prokurátor zaslal krajskému súdu. Ak by odvolací súd dospel k záveru pre potreby overiť obsah listov, navrhol vypočuť svedka P. S., t.č. vo výkone trestu v Nemocnici pre odsúdených a obvinených v Trenčíne.

Ďalej k odvolaniu obžalovaného V. H. sa písomne vyjadril obžalovaný Q. K., ktoré vyjadrenie bolo doručené Krajskému súdu v Banskej Bystrici dňa 07.06.2021. Z vyjadrenia v podstate vplynulo, že H. sa po celý čas tohto trestného konania staval do polohy „prokurátora“ a kajúcnika v jednej osobe.

To, že obžalovaný H. s dozorujúcim prokurátorom spolupracuje a koordinuje svoje kroky, dokazovalo aj písomné podanie H. doručené prokurátorovi dňa 04.11.2020, ktorým H. prokurátorovi doložil zápisnicu o konfrontácii medzi P. S. a B. B. zo dňa 08.10.2020. H. považoval uvedenú zápisnicu o konfrontácii za závažnú a spojil ju s trestnou činnosťou obžalovaného K., pričom prokurátor následne jeho podanie zaslal odvolaciemu súdu. H. tak vlastne „pripravil“ podklady dozorujúcemu prokurátorovi, ktorý ich aj používa, a tak tímovo spolupracujú. Z predmetnej konfrontácie podľa obžalovaného K. proti jeho osobe nič nevyplývalo, a ani nemala súvis s vecou vraždy B.. „K. a druhý prokurátor“ H. takýmto spôsobom sa snaží vyvíjať postupný tlak na konajúci súd.

K tým dvom anonymom, ktoré doručil do spisu dozorujúci prokurátor, sa pôvodne nechcel ani vyjadriť, keďže po obsahovej stránke nemajú s touto vecou vôbec žiadny súvis. Obžalovaný K. je však presvedčený, že ich písal, alebo mal na ich napísanie dosah kajúcnik a druhý prokurátor H.. Z anonymov jednoznačne vyplýva, že pisateľ chcel vyvíjať nátlak na krajský súd, a to tým, aby ho vykreslil v negatívnom svetle. V tomto smere je obžalovaný K. presvedčený o tom, že ide o koordinovaný postup „kajúcnika a druhého prokurátora H.“. V celej veci ide o komplot „kajúcnika a druhého prokurátora H.“, ktorý vraždu poškodeného B. spáchal, a ktorej priebeh sa manipulatívnym spôsobom snaží prispôbiť tak, že sa na nej mal podieľať aj on. Motív H. postupovať cielene a účelovo proti jeho osobe je pre neho úplne jasný a zrejмый. Odmietol totiž klamať a vypovedať v jeho prospech v kauzách, za ktoré je právoplatne odsúdený, a tiež sa chce ukázať v dobrom svetle v žiadosti o podmienené prepustenie, čo je aj verejne známe.

V tejto súvislosti je pre neho zarážajúce, že H., ktorý zavraždil niekoľko desiatok ľudí... 30?...40?...50?...ani sám možno nevie, že koľko, dokáže doslova zmanipulovať, ovplyvniť aj súd Slovenskej republiky (okresný súd) tak, že aj napriek tomu, že dôkazný stav o jeho vine vôbec nebol preukázaný, aj tak ho okresný súd uznal za vinného (teda človeka, ktorý sa vraždy nedopustil). V závere vyjadrenia sa pridržiaval odvolania svojich obhajcov a poukázal na to, že svedok M. popísal (vôbec nespomínal, že by sa mal nachádzať na mieste vraždy) úplne inak, ako H.. Na svedka M. zrejme H. nemal dosah, preto ho nemohol ovplyvniť.

Obžalovaný K. ďalej vyhlásil, že je nevinný, a preto požiadal o oslobodenie spod obžaloby, keďže sa vraždy poškodeného B. nedopustil. V tomto smere absolvoval aj testovanie na polygrafe (detektor lži), ktorý kajúcnik H. neabsolvoval, z ktorého záverov jednoznačne vyplývalo, že sa vraždy nedopustil.

K odvolaniu obžalovaného V. H. sa vyjadril aj Q.. C. M., obhajca obžalovaného Q. K.. Okresnému súdu bola písomnosť doručená dňa 22.05.2020. Z jeho vyjadrenia v podstate vplynulo, že tvrdenia obžalovaného V. H., že viackrát porušil povinnosti mu vyplývajúce zo zákona o advokácii v prospech

obžalovaného Q. K. a v neprospech V. H., že mal použiť údajne informácie, ktoré mu obžalovaný V. H. poskytol v čase, keď ešte V. H. nespolupracoval s OČTK, považoval za absurdné, nelogické a za snahu poškodiť obhajcovi Q. K., ako aj i samotnému obžalovanému Q. K..

Návrhy na vykonanie dôkazov zo dňa 11.06.2019 sú dôvodné, nevychádzajú v žiadnom prípade z výpovede obžalovaného H.. V závere vyjadrenia obhajca konštatoval, že uvedené odvolanie nespĺňa zákonné náležitosti a k ostatnému sa nepovažoval za nutné vyjadrovať, keďže sa jedná len o snahu poškodiť jeho klientovi bez akýchkoľvek právnych argumentov súvisiacich s vecou.

K odvolaniu obžalovaného Q. K. sa prostredníctvom v tom čase svojej obhajkyne vyjadril obžalovaný V. H.. Z písomného vyjadrenia v podstate vyplynulo, že k bodu V. odvolania obžalovaného Q. K. obhajkyňa konštatovala, že odkedy H. prelomil mlčanie a začal od roku 2014 spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní a ďalšími, bolo objasnených viac ako 22 skutkov najzávažnejšej trestnej činnosti. V závere záverečnej reči, ktorá bola konajúcemu súdu predložená dňa 07.11.2019 klient podrobne uviedol, v akých trestných konaniach boli po prelomení mlčania vyhodnotené jeho výpovede, ako dôveryhodné.

Pokiaľ obžalovaný Q. K. v bode V. (str. 6) odvolania tvrdí, že pred obnovou konania H. popieral, že by sa obžalovaný Q. K. nejakým spôsobom podieľal na tomto skutku, k tomu je opätovne potrebné uviesť, že H. svoje mlčanie prelomil až v roku 2014, od tej doby vypovedal ku všetkým skutkom spáchaným v 90. rokoch bez akýchkoľvek zmien vo svojich výpovediach a ku skutku vraždy poškodeného X. B. po prvýkrát po prelomení mlčania vypovedal dňa 29.06.2016, a to tak, ako aj pri konfrontáciách, previerkach jeho výpovede a na hlavnom pojednávaní Okresného súdu Banská Bystrica.

V bode IX. (str. 12) odvolania sa obžalovaný K. snažil navodiť dojem priateľského vzťahu medzi H. a svedkom M. H.. H. svoj negatívny vzťah ku skupine „P.“ vyjadril aj na hlavnom pojednávaní dňa 19.03.2019, pričom svedok M. H. na hlavnom pojednávaní dňa 21.03.2019 potvrdil, že je spoluobvinený s P., s ktorým si aj píše. Skutočnosť, že obžalovaný H. usvedčil zo závažnej trestnej činnosti „P.“ vyplynula aj z rozsudku Okresného súdu Žilina zo dňa 17.11.2019.

Ďalej obžalovaný H. reagoval na tvrdenia obžalovaného K. v bode VI. (str. 7) jeho odvolania ohľadne V. K., kde K. mali na základe obvinenia H. obviniť a neskôr sa mal priznať, že vypovedal proti K. nepravdivo a obvinenie Generálnej prokuratúry SR bolo zrušené. Touto vyfabulovanou skutočnosťou sa obžalovaný Q. K. snaží zmiatať odvolací súd a spochybníť tak jeho dôveryhodnosť. Tieto skutočnosti sa dajú veľmi ľahko hovoriť a dokázať. Do pozornosti v tejto súvislosti dala opäť rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 1Tk/1/2015 zo dňa 02.03.2017, z ktorého vyplynulo, že V. K. nikdy nebol z takéhoto skutku ani len obvinený.

Vo svojej záverečnej reči H. podrobne zdokumentoval, akým nezákonným spôsobom došlo zo strany bývalej prokurátorky Q.. V. S. ku zrušeniu obvinení práve Q. K. v trestnej veci vražd z 90. rokov. V závere obžalovaný H. uviedol, že sa ďalej nebude vyjadrovať k zbabelým fabuláciám obžalovaného Q. K. a zopakoval, že ak by z jeho strany išlo o nejakú pomstu proti Q. K., už by dávno sedel vedľa neho na oddieloch doživotných trestov a nemal by dnes premlčaných 16 skutkov vražd, ktoré spolu spáchali a z ktorých v ôsmich prípadoch vraždil bez zaváhania aj sám.

Tiež zdôraznil, že nemanipuluje so žiadnym podmieneným prepustením, tak ako to tvrdí obžalovaný K., nemá uzavreté žiadne dohody s orgánmi činnými v trestnom konaní za to, že spolupracuje, len sa priznal k tomu, čo spravil v 90. rokoch a s kým, a to aj v súvislosti s krytím osoby obžalovaného Q. K. pred trestným stíhaním.

V závere konštatoval, že H. a K. vraždili úplne rovnako, s rovnakou intenzitou aj s rovnakou radosťou, tvrdiť, že H. je zlý a K. je ten dobrý, ktorý ho pomohol usvedčiť, je absolútne mimo. Hovorí sa však, že keby šiel do väzenia aj K., stiahol by so sebou aj R. aj M..

Dňa 29.05.2020 Okresnému súdu Banská Bystrica doručil svoje písomné vyjadrenie aj prokurátor Generálnej prokuratúry SR, a to vo vzťahu k odvolaniu obžalovaného V. H. a obžalovaného Q. K.. Z písomného vyjadrenia k odvolaniu V. H. v podstate vyplynulo, že prokurátor s poukazom na § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por. konštatoval, že obžalovaný môže napadnúť odvolaním rozsudok iba pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že

je vinný. V tejto súvislosti poukázal na hlavné pojednávanie dňa 19.03.2019, na ktorom súd podľa § 257 ods. 6 Tr. por. prijal vyhlásenie obžalovaného V. H. o vine, teda proti výroku o vine prvostupňového rozsudku obžalovaný nemôže podať odvolanie. Zo znenia dôvodov odvolania je zrejmé, že obžalovaný napáda konanie, ktoré predchádzalo rozsudku, a to v podstate preto, lebo obhajca obžalovaného Q. K., Q.. C. M. bol v pôvodnom trestnom konaní pred povolením obnovy konania, obhajcom obžalovaného V. H. a skutočnosti, ktoré sa dozvedel v súvislosti s touto obhajobou, zneužil v aktuálnom trestnom konaní proti nemu.

Podľa § 307 ods. 2 Tr. por. osoba oprávnená podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môže ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovenia o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny, alebo že chýba. Vzhľadom na súdom prijaté vyhlásenie o vine je prokurátor toho názoru, že obžalovaný nemôže napadnúť odvolaním výrok o vine prvostupňového rozsudku ani z tohto dôvodu.

V tomto smere prokurátor ďalej konštatoval, že zo znenia dôvodov odvolania je zrejmé, že výrok o treste týkajúci sa obžalovaného V. H. nebol napadnutý. V závere svojho vyjadrenia prokurátor uviedol, že námietky obžalovaného V. H. ohľadne osoby obhajcu Q.. C. M. boli prednesené už v štádiu prípravného konania. Vzhľadom na skutočnosť, že žiadne ustanovenie Trestného poriadku neoprávňuje možnosť vylúčiť obhajcu Q.. C. M. ako obhajcu obžalovaného Q. K. vzhľadom na skutočnosť, že v predchádzajúcom konaní obhajoval obžalovaného V. H.. Jeho námietky v tomto smere boli zaslané vyšetrovateľom a advokátskej komore. Výsledok nie je orgánom činným v trestnom konaní známy. Preto navrhol v zmysle § 316 ods. 1 Tr. por. odvolanie obžalovaného V. H. zamietnuť ako podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Pokiaľ ide o vyjadrenie k odvolaniu obžalovaného Q. K., prokurátor je toho názoru, že súd prvého stupňa vykonal v predmetnej trestnej veci dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie. Pokiaľ nevyhovelo návrhom na doplnenie dokazovania zo strany obžalovaného, resp. jeho obhajoby, riadne tento postup na hlavnom pojednávaní zdôvodnil a v tomto smere nemožno mať k postupu súdu výhrady. Prvostupňový súd potom na podklade vykonaného dokazovania urobil správne skutkové závery, ktoré v odôvodnení rozsudku podrobne zdôvodnil, pričom sa najmä rozsiahle zaoberal práve hodnotením dôveryhodnosti jednotlivých výpovedí obžalovaných a svedkov, a to v súvislosti s ďalšími vo veci vykonanými dôkazmi. V tomto smere rozsudku prvostupňového súdu nemožno nič vytknúť, iba s výnimkou hodnotenia dôveryhodnosti výpovede svedka P. S.. B. S. v tejto trestnej veci vypovedá od roku 2012 rovnako a jeho výpovede sú v súlade s výpoveďami obžalovaného V. H., ktorý sa začal ku skutku priznávať až v roku 2016. K otázke dôveryhodnosti jeho výpovedí bolo vykonané znalecké dokazovanie znalcom z odboru psychológie, ktorého závery v žiadnom prípade dôveryhodnosť jeho výpovede nespochybňujú. V tomto rozsahu sa pridržiaval dôvodov odvolania v tomto smere, ako ich uviedol v odôvodnení zo dňa 01.04.2020.

Pokiaľ ide o dôveryhodnosť výpovedí obžalovaného V. H., tak rovnako bol podrobený znaleckému skúmaniu znalcom psychológom a zo záverov tohto dokazovania vyplynulo, že je pochopiteľná motivácia vypovedať v trestnej veci pravdivo a spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní. Znalec sa v tomto smere podrobne vyjadril vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní. Závery každého znaleckého dokazovania musí napokon vyhodnotiť súd. Tak tomu bolo aj v posudzovanej veci a vyhodnotenie dôveryhodnosti obžalovaného V. H. bolo vykonané v rámci kontextu s ďalšími vykonanými dôkazmi. Tak isto vyhodnotenie dôveryhodnosti výpovede svedka B. B. bolo vykonané v kontexte s ďalšími dôkazmi. V Prvom rade to boli závery znaleckého dokazovania znalcov z odvetvia súdneho lekárstva, z ktorých vyplynulo, že tento svedok popisoval usmrtenie poškodeného X. B. takým spôsobom, akým k nemu objektívne nemohlo dôjsť. Ďalej sú to objektívne preukázané okolnosti ohľadne vzťahov svedka B. k obžalovanému Q. K., ktoré vyplývajú z obsahu listu, ktorý napísal svedok z výkonu trestu, a ktorého obsah bol prečítaný na hlavnom pojednávaní. Okrem toho je to výpoveď svedka M. H., spoluväzňa svedka B., ktorý existenciu takýchto vzťahov potvrdil a vypovedal aj ku skutočnostiam, ako bol zo strany už nebohého K. K. nahováraný vypovedať o jeho neúčasti na tomto skutku.

K hodnoteniu svedeckých výpovedí, resp. všetkých zúčastnených osôb prokurátor uviedol, že je samozrejmé, že všetky zúčastnené osoby, či už postavenie obžalovaných alebo svedkov, sú viackrát súdne trestané osoby za rôznu závažnú trestnú činnosť, ale je nemožné očakávať, že k dispozícii budú orgánom činným v trestnom konaní a súdom v trestnej veci takéhoto charakteru, dôveryhodní svedkovia s čistým registrom trestov. Práve preto je potrebné vyhodnotiť takéto výpovede v súvislosti

s inými objektívnymi vo veci vykonanými dôkazmi. Takýmto spôsobom prvostupňový súd postupoval. Okrem toho je potrebné pripomenúť, že z vykonaného dokazovania vyplýva účasť obžalovaného Q. K. na skutku už od samého začiatku (výpovede svedka V. K.), teda od momentu, kedy páchatelia obmedzili osobnú slobodu poškodeného. Taktiež dokazovaním bol preukázaný aj motív konania obžalovaného Q. K., ktorým bola obava z prezradenia trestnej činnosti, nakoľko poškodený telefonoval do Poľska príbuzným z mobilného telefónu, ktorý mu na tento účel poskytol práve obžalovaný Q. K., s cieľom získať pre skupinu výkupné.

W. ide o právnu kvalifikáciu konania obžalovaného Q. K. svoje výhrady k rozsudku prvostupňového súdu prokurátor podrobne uviedol v odôvodnení zo dňa 01.04.2020. Na týchto dôvodoch v celom rozsahu trvá a je toho názoru, že konanie obžalovaného Q. K. napĺňa znaky dokonaného trestného činu vraždy, spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. f) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.08.1999. Na základe uvedených skutočností preto prokurátor navrhol, aby odvolací súd odvolanie obžalovaného Q. K. ako nedôvodné zamietol.

Prokurátorka Generálnej prokuratúry SR na verejnom zasadnutí uviedla, aby odvolací súd návrhom obhajoby na doplnenie dokazovania nevyhovel, v prípade, ak by odvolací súd dospel k záveru, že dokazovanie je potrebné doplniť, navrhla verejné zasadnutie odročiť a vykonať tieto dôkazy samotným odvolacím súdom. V prípade, ak odvolací súd považuje vykonané dokazovanie za dostačujúce na rozhodnutie s poukazom aj na dôvody uvedené v písomnom odôvodnení odvolania prokurátora zo dňa 01.01.2020 navrhla, aby odvolací súd odvolanie obžalovaného Q. K. zamietol ako nedôvodné, odvolanie obžalovaného V. H. aby zamietol ako podané proti výroku, proti ktorému je neprípustné a aby zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1Tk/4/2018 zo dňa 07.11.2012 vo vzťahu k obžalovanému Q. K. a sám rozsudkom rozhodol na základe skutkového stavu zisteného Okresným súdom Banská Bystrica v bode 2) o uznaní viny obžalovaného Q. K., a to z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, 2 písm. f) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.08.1999 spáchaný formou spolupáchatelstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.08.1999 a podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. a uložil mu trest odňatia slobody v dolnej polovici zákonom stanovenej trestnej sadzby, na výkon trestu ho zaradil do III. nápravno-výchovnej skupiny. Zároveň navrhla, aby odvolací súd obžalovanému uložil ochranný dohľad v trvaní 1 roka.

Obhajca obžalovaného H., Q.. Q. X., na verejnom zasadnutí uviedol, že pokiaľ ide o obžalovaného V. H., pridrieva sa dôvodov odvolania a doplneného odvolania, ako aj vyjadrenia predchodcu obhajkyne, ktoré táto napísala z poverenia obžalovaného V. H.. Domáhajúc sa procesného postupu podľa § 321 ods. 1 písm. a) Tr. por. považujúc vytykané krátenie práv obhajoby za marenie práva na spravodlivý proces, preto nevidí prekážku v § 316 ods. 1 Tr. por. ako sa toho domáha prokurátor. Vyhlásením obžalovaného H. podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. nenastala taká skutočnosť, o ktorej by sa dalo hovoriť, že zhojila poškodzovanie jeho práv a krátenie práv obhajoby prípravného konania. Nad rámec dôvodov odvolania po včerajšej konzultácii s obžalovaným uviedol, že o prelomení mlčania obžalovaným existujú rozsudky Okresného súdu Bratislava 1, sp. zn. 9Tk/2/2016, Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 7Tk/2/2019 a sp. zn. 5Tk/2/2020, z obsahu ktorých vyplýva, že tieto sudy vyhodnotili u obžalovaného pravdivosť jeho výpovedí, špecifickú vierohodnosť ku všetkým skutkom, ku ktorým vypovedal po uvedenom prelomení mlčania.

Obhajca obžalovaného K., Q.. C. T., na verejnom zasadnutí sa v plnom rozsahu pridrieval písomným dôvodov odvolania zo dňa 06.05.2020 a navrhol, aby vo veci konajúci súd zamietol odvolanie prokurátora Generálnej prokuratúry SR, aby zrušil rozsudok prvostupňového súdu a zároveň oslobodil obžalovaného K. spod obžaloby, alternatívne navrhol aby bola vec vrátená súdu prvého stupňa na doplnenie dokazovania, aj vzhľadom na obsah dnešného verejného zasadnutia a nad rámec poukazuje na závažné procesné pochybenie súdu prvého stupňa, že súd prvého stupňa nevyhlásil v zmysle § 274 ods. 1 Tr. por. dokazovanie za skončené. Predseda senátu súdu prvého stupňa síce odmietol vykonať v zmysle § 272 ods. 3 Tr. por. dokazovanie, ale následne už postupom podľa § 274 ods. 1 Tr. por. nevyhlásil dokazovanie za skončené, a to aj napriek tomu, že zápisnica takýto postup súdu obsahuje. Táto skutočnosť vyplýva zo zvukového záznamu z hlavného pojednávania, a to v čase od 01:26 hod až 01:29 hod. Do dnešného dňa tak platí stav, že rozhodnutie o skončení dokazovania formou verejného vyhlásenia uznesenia nebolo doteraz urobené. Tým bola porušená zásada ústnosti, bezprostrednosti a verejnosti. Takéto rozhodnutie doteraz nebolo vydané.

Na podklade podaných odvolaní Krajský súd v Banskej Bystrici v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného H. nie je prípustné, odvolanie prokurátora GP je dôvodné a odvolanie obžalovaného Q. K. je sčasti dôvodné.

Vo vzťahu k obžalovanému V. H.,

pokiaľ ide o skutkový stav ustálený prvostupňovým súdom pod bodmi 1) a 2) napadnutého rozsudku, krajský súd musí konštatovať, že tento má oporu vo vykonaných dôkazoch. Obžalovaný V. H. sa priznal k spáchaniu skutkov, ktoré mu obžaloba kládla za vinu, v tejto súvislosti urobil vyhlásenie o vine, ktoré súd v zmysle § 257 ods. 7 Tr. por. prijal a konštatoval, že na dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, nevykoná...

Vzhľadom na vyššie uvedené potom prvostupňový súd správne právne kvalifikoval konanie obžalovaného V. H. pod bodom 1) napadnutého rozsudku, a to trestný čin brania rukojemníka podľa § 234a ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.08.1999 a v bode 2) napadnutého rozsudku ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. f) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.08.1999, formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.08.1999.

V tomto smere takto ustálenú právnu kvalifikáciu nenamietal ani prokurátor Generálnej prokuratúry SR.

Okresný súd nepochybil ani vo výroku o treste u obžalovaného V. H., pričom správne konštatoval, že menovanému bol v minulosti uložený výnimočný trest odňatia slobody na doživotie rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 3T/23/2008 zo dňa 10.11.2009 v spojení s uznesením Krajského súdu Prešov sp. zn. 6To/6/2010 zo dňa 22.09.2010, teda mu bol uložený absolútny trest. Z uvedeného dôvodu prvostupňový súd aplikoval ust. § 37 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.08.1999 o upustení od uloženia súhrnného trestu, pretože v jeho prípade bolo možné konštatovať, že výnimočný trest odňatia slobody na doživotie uložený skorším rozsudkom je trestom dostatočným, keďže súd nemohol jednej osobe takýto trest uložiť opakovane. K takémuto postupu okresného súdu nemal výhrady ani prokurátor GP. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne odôvodnil výroky o vine a treste u obžalovaného V. H., s ktorým odôvodnením sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil a v podrobnostiach naň poukazuje.

Obžalovaný V. H. prostredníctvom svojej obhajkyne podal odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1Tk/4/2018 zo dňa 07.11.2019, ktoré smeroval len proti konaniu, ktoré predchádzalo vyhlásenému rozsudku, v súvislosti s pôsobením Q.. C. M., ako obhajcu obžalovaného Q. K..

V tomto smere krajský súd musí konštatovať, že obžalovaný V. H. na hlavnom pojednávaní dňa 19.03.2019 urobil vo veci vyhlásenie o vine, ktoré súd prijal, a preto obžalovaný už tento výrok nemohol napadnúť svojím odvolaním. Nepodal odvolanie ani proti výroku o upustení od uloženia súhrnného trestu. Svojím odvolaním napadol činnosť obhajcu obžalovaného Q. K., Q.. C. M., pre využívanie informácií, o ktorých sa mal dozvedieť v čase, keď bol obhajcom obžalovaného V. H..

Vzhľadom k vyhláseniu obžalovaného V. H. o vine. Krajský súd v súlade s vyjadrením prokurátora Generálnej prokuratúry SR dospel k záveru o neprípustnosti podania odvolania proti výroku o vine, keďže konanie, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku bolo prostriedkom vykonávania dôkazov, na základe ktorých okresný súd v napadnutom rozsudku uznal obžalovaného V. H. vinným zo žalovaných skutkov. Preto vzhľadom na vyhlásenie viny obžalovaného V. H. odvolací súd musel vyhodnotiť toto odvolanie ako neprípustné a z toho dôvodu ho bolo potrebné v zmysle § 316 ods. 1 Tr. por. zamietnuť. Z uvedeného dôvodu sa výrok v napadnutom rozsudku, týkajúci sa obžalovaného V. H. stal právoplatným a vykonateľným.

Pre úplnosť je potrebné poukázať na to, že činnosť obhajcu Q.. C. M. ako obhajcu obžalovaného Q. K. podľa vyjadrenia prokurátora Generálnej prokuratúry SR preverovala advokátska komora.

Vo vzťahu k obžalovanému Q. K.,

odvolací súd zistil, že pokiaľ ide o skutkový stav, prvostupňový súd v napadnutom rozsudku konštatoval, že tento mal preukázaný výpoveďou obžalovaného V. H., ktorý ozrejmil súdu postavenie obžalovaného Q. K. v hierarchii skupiny „H.“, jeho úlohu pri získavaní výkupného od rodiny poškodeného B., pričom za tým účelom obžalovaný Q. K. poskytol svoj telefón poškodenému B. z dôvodu telefonovania do Poľska. Použitie tohto mobilného telefónu prispelo v podstate k odhaleniu pravdepodobnej polohy poškodeného, preto ho museli premiestniť na chatu do lokality W.. Po stretnutí s poľskými objednávateľmi na parkovisku hotela X. v W., ktorého sa zúčastnili V. H., Q. K. a W. M., sa dozvedeli, že objednávateľa vedeli o snahách získať výkupné bez ich účasti, a že poľská polícia a slovenské policajné orgány vedia o zadržení poškodeného B. na Slovensku v určitej lokalite. Obžalovaný Q. K. bol nahnevaný, že poškodený ich oklamal a keďže na komunikáciu bol použitý jeho mobilný telefón, navrhol, že poškodeného je potreba zlikvidovať a zahľadiť stopy. Pri rozhodovaní bol prítomný aj W. M., dôverovali mu, nemal však v tomto smere žiadne slovo. Následne sa dohodli s poľskými objednávateľmi, že poškodeného zlikvidujú.

Svedok P. S. okrem iného potvrdil, že videl, ako V. H. strelil poškodeného do úst a potom podal pištoľ obžalovanému Q. K. a tento mu strelil jedenkrát do oblasti hrudníka. Okresný súd k tejto výpovedi neprihliadol, keďže ju vyhodnotil ako nevierohodnú.

Naproti tomu svedok B. B. uviedol, že obžalovaný Q. K. pri usmrtení poškodeného B. v ten večer nebol, obžalovaný V. H. po tom, čo strelil poškodeného do úst podal pištoľ K. K., ktorý mu strelil jedenkrát do hrudníka. Následne sa od H. dozvedel, že dôvodom prezradenia miesta úkrytu poškodeného bolo to, že V. W. poskytol na telefonovanie do Poľska mobilný telefón obžalovaného Q. K.. Tejto časti výpovedi svedka okresný súd neuveril a považoval ju za účelovú.

Svedok V. K. uviedol, že nebol prítomný pri usmrtení poškodeného, avšak o únose vedel od V. H. a tiež vedel, že obžalovaný Q. K. mal zabezpečovať chatu pre umiestnenie poškodeného B., pričom obžalovaný H. svedka poslal za poškodeným sa ho opýtať, či „dá peniaze“. V ten deň boli v penzióne prítomní Q. K., W., P. a iné osoby, na ktoré si nepamätal. Tejto výpovedi svedka okresný súd uveril.

Svedok Q. M. vyviezol na terénnom motorovom vozidle zúčastnených na chatu v W.. Pokiaľ ide o osobu obžalovaného Q. K., uviedol, že s jeho prítomnosťou na chate si nebol istý. Na chate videl jedného T., nepoznal ho a jedného A.. Na chatu pri druhej ceste viezol aj jedného Poliaka, ktorý hovoril po poľsky. Túto výpoveď svedka okresný súd pri hodnotení dôkazov opomenul vyhodnotiť.

Vo vzťahu k skúmaniu vierohodnosti výpovedí obžalovaného V. H. mal súd k dispozícii znalecký posudok znalcov z odboru zdravotníctva a farmácia, odvetvie psychiatria V. J. P., W., V. C. J., W.. a znalca z odboru psychológia odvetvie klinická psychológia dospelých a psychológia sexuality T. V. F. K., W.. (zväzok 17, č. I. 2253 - 2256).

Zo záverov znalcov v podstate vyplynulo, že u obžalovaného H. nezistili abnormálny sklon ku skresľovaniu výpovedí. Uvedené je podmienené silne motivačne a v kontexte priznania a spolupráce je tendencia ku skresľovaniu minimálna. Jeho hlavným motívom, prečo začal vypovedať, bolo zvýšenie pravdepodobnosti svojho prepustenia na slobodu. Znalec nevylúčil v motivácii možnosť pomsty, avšak konštatoval, že by obžalovaný H. neriskoval ohrozenie svojho dlhodobého cieľa, ktorým bolo prepustenie na slobodu tým, že by bol usvedčený z vedomého klamstva, čím by naštrbil dôveru v úprimnosť jeho snahy vysporiadať sa so svojou minulosťou. Vzhľadom na vyššie uvedené prvostupňový súd vyhodnotil výpoveď obžalovaného H. za vierohodnú, naproti tomu výpoveď svedka P. S. nepovažoval za vierohodnú, keďže svedok opakovane menil výpovede v rôznych štádiách trestného konania.

Ďalej v neprospech obžalovaného Q. K. svedčil aj svedok M. H., ktorý potvrdil, že sa poznal s K. K., od ktorého sa dozvedel o vražde poškodeného B., pri ktorej boli prítomní obžalovaní H., K., K., S. a ďalší H. ľudia. Poškodeného zastrelil H. a po ňom strelil aj K.. Malo ísť o veľa peňazí, ale „dodžubalo“ sa to na nejakom mobile. Od augusta 2016 do januára 2017 bol svedok na cele v ÚVTOS Banská Bystrica so B. B., ktorý o K. okrem iného hovoril, že nikdy nebude odsúdený v tejto veci, pretože v Banskej Bystrici nie je sudca, ktorý by ho zobral do väzby, mal styky na vysokých miestach, aj na generálnej prokuratúre.

Na základe takto ustáleného skutkového stavu potom prvostupňový súd konanie obžalovaného Q. K. právne kvalifikoval pod bodom 2/ napadnutého rozsudku ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, 2 písm. f) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.08.1999 v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.08.1999, formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.08.1999.

Predmetnú právnu kvalifikáciu (pokus trestného činu vraždy) v podstate odôvodnil tým, že táto bola vykonaná na nespôsobilom objekte (tzv. pozitívny skutkový omyl), ktorý obžalovaného K. nezbavuje trestnej zodpovednosti za spôsobený následok. Úmysel K. totiž v čase strelby smeroval k spôsobeniu smrtiaceho následku. Vzhľadom k bezprostrednej časovej návaznosti výstrelov obžalovaný K. nemohol mať vedomosť, že poškodený B. je už mŕtvy, čo potvrdil aj súdny znalec W.. V.. R., E.. Svojím konaním potom obaja obžalovaní naplnili aj kvalifikovaný znak skutkovej podstaty podľa § 219 ods. 2 písm. f) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31.08.1999, keďže spáchali trestný čin v úmysle zakryť iný trestný čin, a to trestný čin brania rukojevníka.

S takto ustálenou právnou kvalifikáciou konania obžalovaného Q. K. sa odvolací súd nemohol stotožniť a v tomto smere sa v celom rozsahu stotožnil s prokurátorom generálnej prokuratúry, ktorý vyčerpávajúcou argumentáciou ozrejmil, prečo mala byť v prípade obžalovaného Q. K. aplikovaná právna kvalifikácia dokonaného trestného činu vraždy v zmysle § 219 ods. 1, 2 písm. f) Tr. zák., spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.08.1999.

Z ustáleného skutkového stavu, ako je uvedený v skutkovej vete pod bodom 2/ napadnutého rozsudku je zrejmé, že obžalovaný Q. K. sa dopustil dokonaného trestného činu vraždy podľa vyššie citovaného ustanovenia a nie len pokusu vraždy. Tým, že dal podnet na usmrtenie poškodeného B. a spolu s obžalovaným H. rozhodli o jeho usmrtení už na parkovisku pred S. X. sa bez ohľadu na to, kto fyzicky usmrtil poškodeného B. sa obžalovaný Q. K. stal spolupáchateľom trestného činu vraždy. Argumentácia prokurátora generálnej prokuratúry je v tomto smere správna a zodpovedá zistenému skutkovému stavu.

Takto zistený skutkový stav však namietala obhajoba obžalovaného Q. K., ktorý hodnotila ako nejasný, neúplný a vzbudzujúci oprávnené pochybnosti o svojej správnosti. S takýmto hodnotením dôkazov sa odvolací súd nemohol stotožniť. V tomto smere sa však sčasti stotožnil s námietkou obhajoby obžalovaného K., týkajúcej sa vierohodnosti výpovedí obžalovaného V. H., ktorú obhajoba K. spochybňovala, ako aj chýbajúceho vyhodnotenia vierohodnosti výpovede svedka H. a chýbajúceho hodnotenia výpovede svedka M..

V tomto prípade odvolací súd musí konštatovať, že prvostupňový súd sa riadne nevysporiadal s vierohodnosťou výpovede obžalovaného H., predovšetkým z pohľadu vyššie citovaného rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva. Je dôležité, aby štátne orgány (v tomto štádiu trestného konania súd) venovali patričnú pozornosť preskúmaniu vierohodnosti výpovedí obžalovaného V. H., ktorého obhajoba obžalovaného K. označila ako „kajúcnika“.

S týmto označením obžalovaného V. H. sa odvolací súd nestotožnil. Osobu obžalovaného V. H. nie je možné považovať za typického „kajúcnika“. V tomto smere je potrebné poukázať na to, že obžalovaný H. vykonáva trest odňatia slobody na doživotie, teda vo všetkých jeho trestných konaniach si už nemôže dohodnúť zníženie trestu. Preto otázka získania výhody uložením nižšieho trestu je v jeho prípade bezpredmetná, pričom táto skutočnosť je u tzv. „kajúcnikov“ najväčšou výhodou, ktorú môžu získať. V jeho prípade by mohol získať priaznivejšie hodnotenie svojej osoby pri rozhodovaní o prípadnom podmienечnom prepustení z výkonu trestu.

Obžalovaný V. H. sám k tomuto uviedol, že nemá v tejto súvislosti uzatvorenú žiadnu dohodu a jeho úmyslom bolo vysporiadať sa so svojou minulosťou, preto prelomil mlčanie v roku 2016 a vypovedal o svojich skutkoch a činnosti skupiny „H.“.

K vyššie uvedenému je potrebné dodať, že snaha o získanie priaznivejšieho hodnotenia odsúdeného H. pri prípadnom rozhodovaní o podmienечnom prepustení z výkonu trestu je legitímna a pochopiteľná. Z lekárskeho hľadiska sa k motivácii obžalovaného H. (v tomto konaní) vyjadril na hlavnom pojednávaní súdny znalec z odvetvia psychológia T.. V.. F. K., W., ktorý potvrdil závery znaleckého posudku č. 48/2017 zo dňa 25.08.2017.

Krajský súd k tomu poznamenáva, že „inštitút spolupracujúcej osoby je legálnym a tiež aj legitímnym prostriedkom slúžiacim na objasnenie najzávažnejšej, najmä organizovanej trestnej činnosti, páchatel'ov, ktorých by buď vôbec alebo len veľmi ťažko bolo možné usvedčiť bez pomoci takýchto osôb, ktoré boli samé účastné na trestnej činnosti, vo vzťahu ku ktorej vypovedajú, prípadne na inej trestnej činnosti“ (KIAC, Z:posudzovanie vierohodnosti výpovede spolupracujúcej osoby; Justičná revue, 73, 2021, č. 6 - 7, s 829 - 854).

Pri overovaní svedeckej výpovede je potrebné v prvom rade preveriť pravdivosť skutkových tvrdení a v druhom rade preveriť vierohodnosť svedka, pričom pre posúdenie všeobecnej či špecifickej vierohodnosti osoby sa do trestného konania priberajú znalci z odboru psychológie, ktorí by mali urobiť závery na podklade komplexného psychologického vyšetrenia.

V tejto súvislosti sa obžalovaný V. H., Q. K., svedok P. S. a svedok B. B. v trestnom konaní podrobili skúmaniu duševného stavu, čo prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol. Vo vzťahu k vyhodnoteniu vierohodnosti výpovedí, predovšetkým obžalovaného V. H., v odôvodnení napadnutého rozsudku súd dostatočne neuviedol svoje práve úvahy, prečo uveril obžalovanému V. H.. Nestačí totiž poukázať iba na závery znalca ohľadne vierohodnosti tej ktorej výpovedi, ale súd musí tieto závery súdnych znalcov vyhodnotiť aj v kontexte ďalších vykonaných dôkazov a svoje hodnotenie a závery (prečo uveril - neuveril tej ktorej výpovedi) uviesť v odôvodnení rozsudku. Toto prvostupňový súd v tomto prípade dostatočne nevykonal, pričom o samotnej (aj len čiastočnej) pravdivosti výpovede vždy rozhoduje súd a nie súdny znalec.

Vo vzťahu k výpovedi svedka P. S. prvostupňový súd sa uspokojil s jednoduchým konštatovaním, že tento svedok opakovane menil výpovede v rôznych štádiách trestného konania, s ich uvedením a en bloc jeho výpovediam neuveril.

V tomto prípade sa odvolací súd stotožnil s tvrdením prokurátora o možnosti hodnotenia výpovede svedka S. ako vierohodnej výpovedi. Odvolací súd poukazuje na to, že svedok S. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní pred prvostupňovým súdom podrobne vysvetlil, z akých dôvodov v prípravnom konaní takto vypovedal, vysvetlil logicky - rozumným spôsobom, prečo zmenil jednotlivé výpovede a z akého dôvodu.

Vo vzťahu k výpovedi svedka Q. M. sa odvolací súd stotožnil s tvrdením obhajoby obžalovaného Q. K., že v napadnutom rozsudku chýba vyhodnotenie tejto výpovede v kontexte s ďalšími vykonanými dôkazmi. Tento svedok uviedol, okrem toho, že „či Q. K. bol na chate prítomný, tým si nebol istý“, aj to, že na chate bol prítomný jeden T. a že pri druhej ceste na chatu viezol jedného W., čo ostalo bez povšimnutia okresného súdu. Pritom prítomnosť W. na chate v čase usmrtenia poškodeného B. len potvrdzuje výpoveď obžalovaného H. o existencii dohody o usmrtení poškodeného B., podľa ktorej sa mal pri tomto zúčastniť aj zástupca poľskej strany.

Obdobne odvolací súd konštatuje, že aj výpoveď svedka M. H. prvostupňový súd dostatočne nevyhodnotil z hľadiska dôveryhodnosti výpovede tohto svedka, predovšetkým súd neuviedol, prečo mu uveril.

M. na vyššie uvedené v súhrne je potrebné prisvedčiť odvolacím dôvodom prokurátora GP, pokiaľ ide o použitú právnu kvalifikáciu konania obžalovaného Q. K., keďže ustálený skutkový stav v tomto štádiu konania odôvodňuje použitie právnej kvalifikácie dokonaného trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, 2 písm. f) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.08.1999, formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.08.1999.

V prípade výpovede obžalovaného V. H. je potrebné doplniť pri hodnotení vierohodnosti jeho výpovede zabezpečením vyjadrenia prokurátora, ktorý by uviedol, či V. H. má uzavreté nejaké dohody s prokuratúrou alebo či má sľúbené nejaké výhody, ako spolupracujúci odsúdený. Tieto skutočnosti potom uviesť v odôvodnení svojho rozhodnutia pri hodnotení tejto vierohodnosti výpovede. Uzatvorenie takýchto dohôd musí byť podľa európskej judikatúry transparentné a verejne dostupné pre prípadné hodnotenie vierohodnosti výpovedí jednotlivých osôb.

Vo vzťahu k výpovedi svedka P. S. je potrebné dôsledne vyhodnotiť vierohodnosť jeho výpovede, nielen s poukazom na tvrdenie, že opakovane menil výpovede v rôznych štádiách trestného konania. Je potrebné vyhodnotiť aj jednotlivé dôvody, prečo v tom ktorom štádiu konania vypovedal tak, ako vypovedal. Tieto dôvody zmeny výpovede vyhodnotiť či sú logické a či mohli reálne a v akom smere jeho výpoveď ovplyvniť.

Súčasne aj v jeho prípade zistiť a vyhodnotiť, či mal uzatvorené nejaké dohody, na základe ktorých získal alebo mohol získať nejaké výhody, aj tieto prípadne zistené výhody je potrebné vyhodnotiť vo vzťahu k jeho výpovedi.

V neposlednom rade je potrebné opätovne vypočítať svedka P. S. vo vzťahu k verifikácii jeho listu (č. I. 2496 - 2514) zo dňa 19.08.2018, ktorý adresoval V.. J. E..

Ďalej je potrebné, aby prvostupňový súd uviedol vyhodnotenie vierohodnosti výpovede svedka M. H., ktoré v napadnutom rozsudku chýba. Súčasne je potrebné vyhodnotiť výpoveď svedka Q. M., ktoré hodnotenie v napadnutom rozsudku tak isto chýba, pričom svedok v predmetný deň viezol zúčastnených na motorovom terénnom vozidle na chatu, kde bol usmrtený poškodený B..

Vo vzťahu k námietke obhajoby obžalovaného Q. K., že prvostupňový súd sa dopustil závažného procesného pochybenia v tom, že nevyhlásil v zmysle § 274 ods. 1 Tr. por. dokazovanie za skončené, odvolací súd k tomu poznamenáva, že obhajoba bola prítomná na predmetnom hlavnom pojednávaní okresného súdu dňa 07.11.2019, pričom mohla vzniesť uvedenú námietku na postup predsedu senátu, týkajúcu sa vedenia hlavného pojednávania, čo však neurobila. Z uvedeného dôvodu odvolací súd na túto námietku obhajoby neprihliadol, keďže zjavne išlo zo strany obhajoby o špekuláciu vo vzťahu k očakávanému výsledku trestného konania. Navyše okresný súd po vrátení veci bude ďalej vykonávať dokazovanie.

Odvolací súd potom uznal len časť námietok obhajoby obžalovaného Q. K. za opodstatnené, a to vo vzťahu k doplneniu informácií ohľadne hodnotenia vierohodnosti výpovede obžalovaného H., hodnotenie výpovede svedkov H. a M.. Na ostatné námietky obhajoby obžalovaného Q. K. v tomto štádiu konania neprihliadol, keďže ich hodnotil ako účelové, ktoré mali obžalovaného Q. K. zbaviť trestnej zodpovednosti, alebo túto obmedziť na minimum. Navyše prvostupňový súd po doplnení dokazovania bude opätovne hodnotiť dôkazy, v rámci tohto hodnotenia sa bude musieť vysporiadať aj s obhajobou obžalovaného Q. K..

Po vrátení veci bude povinnosťou okresného súdu vykonať opätovne hlavné pojednávanie, na ktorom vykoná doplnenie dokazovania v naznačenom smere a následne vykonané dôkazy opätovne vyhodnotí v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., pričom vykonané dôkazy, či už vychádzajúce v prospech alebo v neprospech obžalovaného Q. K. a svoje skutkové zistenia a právne závery uvedie v odôvodnení rozsudku v súlade s ustanovením § X68 Tr. por.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo vzťahu k obžalovanému Q. Kánovi a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia. Vo vzťahu k obžalovanému Mikulášovi Černákovi sa napadnutý rozsudok stal právoplatným, keďže krajský súd zamietol jeho odvolanie v zmysle § 316 ods. 1 Tr. por. ako neprípustné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.